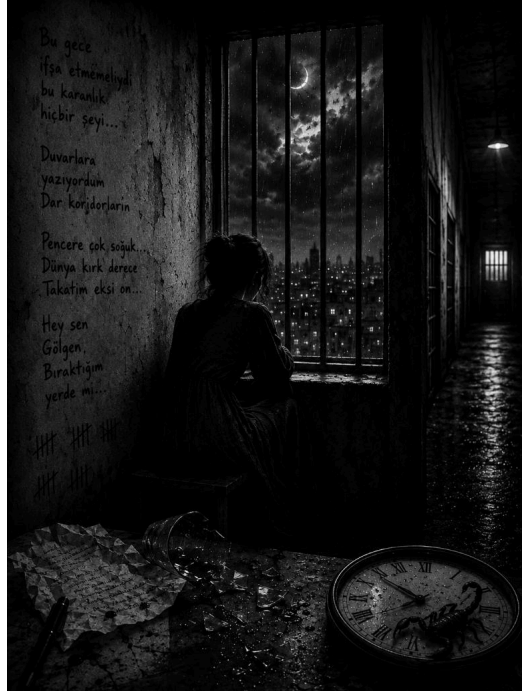

Gölgen Hâlâ Orada mı

– Ayşenur... · 20 Mayıs 2026

Teri kokan gökyüzünde
Islak bir buluttu bu gördüğüm
İnşası zor
İfşası öldürmekten beterdi
Koynunda pusuya yatmış gecenin.

Bu karanlık
Acımasız bir gardiyan gibi
Saklayarak yürüyordu gaddar suretini...
Sustuklarımı duymasın diye
Duvarlarına yazıyordum bu gece
Dar koridorların

Akrep hangi türküyü okuyordu
Yelkovanın imkansızlığına
Nakaratından hatıralar dökülüyordu avuçlarıma
Dikkat kesiliyordum
Yakalanmamak için kendime dahi...
Çünkü Bu gece,

İfşa etmemeliydi bu karanlık
hiçbirseyi...

Şimdi anlıyordum
Bu yüzden ağrıyordu ayak parmaklarım
Ucuna yüklediğim için tüm anıları

Pişmanlıklara bandırılmıştı kelimelerle birlikte
Anılara sarılmıştı cümleler...

Sus pus oturup kalıyordum pencere kıyısında.
Buruşmuş kağıdın suretiyle
mümkün müydü uyanmak
Bu denli kaostan sonraki sabaha...

İçime içime konuştuğum
Kaç kelime varsa...
İşitiyordu Hislerimin kıyısındaki ,
Tüm söylemlerimi;
"Hey sen
Gölgen
Bıraktığım yerde mi..."

Duvarlara çarpılmış
Bardak bardak pişmanlık kırılmıştı bu gecenin sahnesinde
Onca sessizlik içinde
Korkuyordum bu haset gardiyan süretinden
Hal bu ki
Suçlu ben değildim.

Pencere diyordum
Hala kıyısında duruyordum

Bir koğuş koridorunda
Pişman olduğum ne varsa
Savuruyordum camdan aşağıya...

.
. .
.

Çok yorulduum gardiyan
Aklım, kalbim yirmiden kalma
Bağışla beni
Pencere çok soğuk...
Dünya kırk derece
Takatim eksi on...

On beşinci kez üşüyorum...
Kadere çelme takma cürretine varmadan
Çıkar beni koğuşun çelimsiz bu koridorundan

Hiçbirsey olmamış gibi
Uyanmak istiyorum
bu terli bulutların saklandığı
Tuhaf gecenin koynundan...

Bir...
İki...
Üç...
//...Günaydın...//

:)

(A)y(Ş)enur(K)ayaaydoğan